

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Agencia Națională de Administrare Fiscală Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor

Str. Apolodor nr.17 sector 5, București
Tel : +021 319 97 54
Fax : +021 336 85 48
e-mail : contestații.anaf@mfinante.ro

DECIZIA NR. 149 / _____ 2009
privind soluționarea contestației depusă de
SC B SA
înregistrată la Agenția Națională de Administrare Fiscală

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili prin adresa nr./10.12.2008, înregistrată la Agenția Națională de Administrare Fiscală sub nr./12.12.2008 asupra contestației formulată de SC B SA.

Contestația este formulată împotriva deciziei de impunere nr./13.10.2008 și privește suma totală de 306.665 lei, reprezentând :

- impozit pe veniturile din dobânzi,
- majorări de întârziere aferente,
- impozit pe veniturile din dividende persoane fizice,
- majorări de întârziere aferente,
- penalități de întârziere aferente,
- TVA,
- majorări de întârziere aferente.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, având în vedere că decizia de impunere a fost trimisă societății cu adresa nr./22.10.2008, pentru care a semnat de primire, iar contestația societății a fost înregistrată la Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili sub nr./20.11.2008, conform ștampilei aplicată de registratură pe originalul contestației.

La începutul inspecției fiscale societatea era mare contribuabil regăsindu-se în anexa 2 la poziția nr. din Ordinul ministrului finanțelor publice nr.343/2005 privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili.

Constantând că în spetă sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205 și art.209 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să soluționeze contestația formulată de SC B SA.

I. Prin contestația formulată societatea se îndreaptă împotriva deciziei de impunere nr./13.10.2008, a raportului de inspecție fiscală nr./10.10.2008 și a dispoziției de măsuri nr./13.10.2008 întrucât în opinia societății aceste acte nu reflectă situația reală a sumelor datorate către bugetul de stat.

Contestatoarea arată că se află în procedura de reorganizare judiciară prevăzută de legea insolvenței, procedura deschisă prin sentința nr./20.02.2006 a Tribunalului B și care se desfășoară pe baza Planului confirmat de judecătorul sindic prin sentința nr./13.09.2006, iar termenul pentru depunerea declarațiilor de creanță prevăzut de art.62 din legea insolvenței a expirat.

Prin sentința nr./20.02.2006 pronunțată de Tribunalul B a fost deschisă procedura prevăzută de legea nr.64/1995 împotriva societății,

În data de 17.03.2006 ANAF – DGAMC București a formulat și înregistrat cererea de admitere a creanței sale pe tabelul creditorilor pentru suma de lei reprezentând obligații fiscale și accesoriile aferente calculate până la data de 13.03.2006 și totodată a fost aleasă să facă parte din Comitetul Creditorilor a societății B SA.

De asemenea, planul propus de societate pentru achitarea creanțelor bugetare născute până la 20.02.2006 a fost admis în principiu de judecătorul sindic și de către DGAMC București pe considerentul că are șanse obiective de realizare.

Societatea consideră că prin menținerea actelor contestate s-ar modifica planul de reorganizare în condițiile în care acest plan a fost confirmat de judecătorul sindic, încălcându-se astfel principiile fundamentale de drept potrivit cărora legea consacră în mod limitativ excepțiile, iar obligațiile fiscale stabilite anterior datei deschiderii procedurii, respectiv 20.02.2006, nu sunt datorate întrucât nu au fost cuprinse în declarația de creanță înregistrată la Tribunalul B.

Cu privire la obligația de plată suplimentară a impozitului pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice și a accesoriilor aferente, societatea susține că este urmare a unei erori de apreciere subiectivă a inspectorilor fiscali care s-au pronunțat în absența oricărei dovezi reale.

Astfel inspectorii au considerat că prețul contractului de cesiune a mărcii “Pietroasa” către unul dintre acționarii săi a depășit prețul pieței, în condițiile în care a fost prezentat un raport de evaluare întocmit de un specialist OSIM în domeniul mărcilor, drept pentru care măsura dispusă constând în impozitarea suplimentară a unei operațiuni comerciale este nejustificată și lipsită de bază legală.

De asemenea, contestatoarea susține că în mod eronat organele de inspecție fiscală nu au admis la deducere TVA în sumă de lei aferentă unei facturi de servicii, întrucât serviciile respective au reprezentat costuri ale unei acțiuni de promovare a imaginii și produselor societății și că aceleași tipuri de cheltuieli au fost apreciate în mod diferit, fără ca această distincție să aibă o bază legală, fapt pentru care solicită revocarea în totalitate a deciziei de impunere, a raportului de inspecție fiscală și a dispoziției de măsuri deoarece aceste acte stabilesc obligații de plată nedatorate.

II. Prin Raportul de inspecție fiscală încheiat în data de 10.08.2008, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr./13.10.2008 contestată, inspectorii fiscali din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili au constatat următoarele :

Impozitul pe veniturile din dividende acordate persoanelor fizice, organele de inspecție fiscală au constatat ca în luna decembrie 2004 societatea a înregistrat în evidența contabilă contractul de cesiune a mărcii “Pietroasa” către acționarul B la valoarea de lei, în condițiile în care la data înregistrării la OSIM a contractului de cesiune marcă, contestatoarea avea înregistrată contravaloarea mărcii în evidența contabilă la valoarea de lei.

Prin cedarea mărcii la o valoare mai mică decât valoarea de înregistrare a acesteia în evidența contabilă societatea a înregistrat cheltuieli în favoarea acționarului în sumă de lei, această sumă reprezentând în fapt dividende nete acordate acționarului, aferent cărora organele de control au stabilit un impozit pe veniturile din dividende în sumă de lei.

Pentru virarea cu întârziere a impozitului au fost calculate accesorii în sumă totală de lei.

Cu privire la taxa pe valoarea adăugată, organele de inspecție fiscală au constatat că în anul 2004 societatea, în calitate de beneficiar a încheiat cu SC CVP SRL contractul nr./12.01.2004 pentru furnizarea serviciilor de marketing și promovare a produselor beneficiarului în rețeaua de distribuție tradițională.

În cadrul acestor servicii SC CVP SRL a facturat în data de 30.10.2004 servicii în sumă de lei reprezentând servicii turistice realizate pentru distribuitori. Întrucât aceste servicii nu au fost prestate pentru contestatoarea

organele de control nu au dat drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată în sumă de lei aferentă acestei cheltuieli.

Totodată, organele de inspecție fiscală au mai stabilit obligații suplimentare de plata în sumă totală de lei reprezentând impozit pe veniturile din dobânzi, TVA și accesorii aferente, pentru care societatea nu aduce argumente în conținutul contestației.

III. Având în vedere actele și documentele dosarului, susținerile contestatoarei în raport cu prevederile actelor normative invocate de contestatoare și de organul de inspecție fiscală, se rețin următoarele :

1.Referitor la excepția invocată de societate privind efectuarea inspecției după expirarea termenului de depunere a declarațiilor de creanță se rețin următoarele :

cauza supusă soluționării este dacă organele de inspecție fiscală aveau dreptul să stabilească debite anterioare deschiderii procedurii de reorganizare judiciară în condițiile în care termenul de prescripție pentru obligațiile bugetare care au făcut obiectul inspecției nu era împlinit.

În fapt, prin raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 10.10.2008 care a stat la baza emiterii deciziei de impunere nr./13.10.2008, organele de inspecție fiscală au stabilit, aferent perioadei verificate, respectiv ianuarie – decembrie 2004, debite constând în impozit pe veniturile din dividende, impozit pe veniturile din dobânzi și TVA, asupra cărora au fost calculate accesorii până la data de 30.09.2008.

Societatea susține ca aceste debite nu sunt datorate întrucât se afla în procedura de reorganizare judiciară, procedură deschisă prin sentința nr./20.02.2006 a Tribunalului B și care se desfașoară pe baza Planului confirmat de judecătorul sindic prin sentința nr./13.09.2006, iar termenul pentru depunerea declarațiilor de creanță prevăzut de art.62 din Legea insolvenței nr.85/2006 a expirat.

În drept, art.95 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 republicată privind Codul de procedură fiscală prevede :

„Inspecția fiscală se exercită asupra tuturor persoanelor, indiferent de forma lor de organizare, care au obligații de stabilire, reținere și plată a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, prevăzute de lege.”

iar la art.91 alin.1) din același act normativ se precizează că :

„(1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.”

Având în vedere cele de mai sus se reține că actul normativ incident cauzei nu introduce o restricție sau excepție cu privire la anumite situații în care agenții economici să nu poată fi supuși inspecției fiscale.

Ca urmare, inspecția fiscală se poate efectua și asupra agenților economici care se află sub incidența legii insolvenței.

În același sens este și punctul de vedere transmis de Direcția Generală Juridică din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală cu adresa nr./24.03.2009 în care se menționează ca *“dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel, astfel cum stabilesc prevederile art.91 din Codul de procedură fiscală.*

Precizăm că, nu există temeii legal în baza caruia organele de inspecție fiscală să nu poată efectua controlul și să stabilească diferențe dacă este respectat termenul de prescripție mai sus amintit sau dacă societatea se află sub incidența Legii nr.85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare.”

Din documentele aflate la dosar se reține ca inspecția fiscală prin care s-au stabilit obligații pentru perioada ianuarie – decembrie 2004 a fost înscrisă în Registrul unic de control la numărul 27 și s-a desfășurat în perioada 01.10.2005 – 10.10.2008 și, în consecință societatea a fost verificată înăuntrul termenului de prescripție fapt pentru care creanțele fiscale pot forma obiect al inspecției fiscale chiar dacă contestatoarea se află în procedura insolvenței.

În ceea ce privește posibilitatea organelor fiscale de a solicita înscrierea la masa credală a unor diferențe de impozite și taxe stabilite ca urmare a unei inspecții fiscale la o societate comercială aflată în procedura insolvenței, punctul de vedere al Direcției generale legislație și proceduri fiscale, transmis cu adresa nr./27.02.2009, este acela că *“organul fiscal competent poate să solicite înscrierea la masa credală a creanțelor fiscale stabilite suplimentar de organele de inspecție fiscală, însă competența de a admite cererea și de a decide înscrierea acestor creanță, aparține judecătorului sindic, astfel cum prevăd dispozițiile art.66 din Legea nr.85/2006.”*

În temeiul celor precizate, se reține că diferențele de impozite au fost stabilite de organele de inspecție fiscală prin decizia de impunere contestată înăuntrul termenului de prescripție astfel încât nu există temeii legal care să împiedice verificarea.

Având în vedere cele precizate susținerea societății privind dreptul organelor de inspecție fiscală de a stabili debite suplimentare de plată anterior deschiderii procedurii de reorganizare judiciară se va respinge ca neîntemeiată.

2. Referitor la suma de lei reprezentând impozit pe veniturile din dividende acordate persoanelor fizice, la suma de lei reprezentând majorări de întârziere aferente și la suma de lei reprezentând penalități de întârziere,

cauza supusă soluționării este dacă aferent diferenței între contravaloarea mărcii “Pietroasa” înscrisă în contabilitatea societății și valoarea din contractul de cesiune a mărcii către acționarul majoritar societatea avea obligația să calculeze și să vireze impozit pe dividende, în condițiile în care cesiunea a fost realizată în beneficiul acționarului majoritar, sub valoarea înregistrată în evidența contabilă.

În fapt, în luna decembrie 2004 societatea a înregistrat în evidența contabilă contractul de cesiune a mărcii “Pietroasa” către acționarul B la valoarea de lei, din care TVA în sumă de lei, în condițiile în care avea înregistrată contravaloarea mărcii în evidența contabilă la valoarea de lei.

În drept, la art.7 pct.12 lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal se prevede că :

“12. dividend - o distribuire în bani sau în natură, efectuată de o persoană juridică unui participant la persoana juridică, drept consecință a deținerii unor titluri de participare la acea persoană juridică, exceptând următoarele: [...]

d) o distribuire în bani sau în natură, efectuată cu ocazia reducerii capitalului social constituit efectiv de către participanți.”

iar la art.71 alin.1) din același act normativ se precizează că :

„(1) Veniturile sub formă de dividende, inclusiv sume primite ca urmare a deținerii de titluri de participare la fondurile închise de investiții, se impun cu o cotă de 5% din suma acestora. Obligația calculării și reținerii impozitului pe veniturile sub formă de dividende revine persoanelor juridice o dată cu plata dividendelor către acționari sau asociați. [...]”

Potrivit textului de lege sus citat, se reține ca diferența dintre contravaloarea mărcii din evidența contabilă și valoarea la care s-a efectuat cesiunea mărcii reprezintă dividende acordate acționarului este similară dividendelor întrucât marca a devenit proprietatea acționarului și este folosită în scop personal de acesta.

Din documentele aflate la dosar se reține că prin cesionarea mărcii „Pietroasa” la o valoare mai mică decât valoarea de înregistrare a acesteia în evidența contabilă, societatea a înregistrat la scoaterea din patrimoniu a mărcii, cheltuieli în favoarea acționarului B în sumă de lei, respectiv lei valoarea înregistrată în evidența contabilă a mărcii din care se scade suma de lei reprezentând venitul obținut din cesionare.

Așadar, pentru suma de lei reprezentând diferența dintre contravaloarea mărcii din evidența contabilă și valoarea care s-a efectuat

cesiunea mărcii „Pietroasa” în favoarea acționarului, societatea contestatoare avea obligația de a calcula, reține și vira impozitul pe dividende aferent.

Afirmația societății că organele de inspecție fiscală au stabilit în mod eronat aceste obligații fiscale printr-o „eroare de apreciere subiectivă a prețului pieței cu privire la contractul de cesiune a mărcii Pietroasa de la societate către unul dintre acționarii săi, în absența oricărei dovezi reale și neavându-se în vedere un raport de evaluare din care să rezulte prețul pieții” nu are relevanță și nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei întrucât la data înregistrării la OSIM a contractului de cesiune marca, respectiv 07.09.2004, contestatoarea avea înregistrată contravalorii mărcii în evidența contabilă la valoarea de lei

În aceste condiții, față de reținerile anterioare, contestația formulată de SC B SA va fi respinsă ca neîntemeiată pentru impozitul pe dividende în sumă de lei.

Întrucât în sarcina contestatoarei a fost reținut debitul de natura impozitului pe veniturile din dividende în suma de lei, iar prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al majorărilor și penalităților de întârziere, aceasta datorează și suma de lei cu titlu de majorări de întârziere și suma de lei cu titlu de penalități de întârziere, potrivit principiului de drept accesoriul urmează principalul, fapt pentru care urmează a se respinge ca neîntemeiată contestația și pentru acest capăt de cerere.

3. Referitor la suma de lei reprezentând TVA,

cauza supusă soluționării este dacă aferent contractului încheiat cu SC C V P SRL pentru furnizarea serviciilor de marketing societatea avea dreptul să deducă TVA, în condițiile în care serviciile facturate au reprezentat servicii turistice realizate pentru distribuitori.

În fapt, societatea, în calitate de beneficiar, a încheiat în anul 2004 cu SC CVP SRL contractul nr./12.01.2004 pentru promovarea produselor a numelui și mărcii beneficiarului.

În cadrul acestor servicii SC CVP SRL București a facturat servicii în sumă de lei, din care TVA în sumă de lei, reprezentând servicii turistice realizate pentru distribuitori.

În drept, la art.145 alin.3) lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal se prevede

“Dreptul de deducere. [...]

3) Dacă bunurile și serviciile achiziționate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, orice persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată are dreptul să deducă:

a) taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, și pentru prestările de servicii

care i-au fost prestate ori urmează să îi fie prestate de o altă persoană impozabilă;”

În temeiul acestor prevederi legale se reține că societatea are dreptul să deducă taxa pe valoarea adăugată înscrisă pe factura de prestări servicii în condițiile în care serviciile achiziționate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile.

Din documentele aflate la dosar se reține că obiectul contractului de prestări servicii încheiat cu SC CVP SRL, în calitate de prestator, îl constituie efectuarea de către PRESTATOR, în beneficiul clientului a următoarelor servicii, pe baza comenzilor acestuia din urmă :

- marketing și promovare a produselor BENEFICIARULUI în rețeaua de distribuție tradițională și key account, națională și internațională,
- monitorizare și mercantizare a produselor BENEFICIARULUI, în scopul promovării numelui și mărcii BENEFICIARULUI”.

Având în vedere obiectul contractului încheiat de societate cu SC CVP SRL, în calitate de prestator, prestatorul avea obligația să presteze servicii pentru promovarea produselor și mărcii contestatoarei și să emită facturi care să reflecte aceste prestații.

Factura emisă de prestator în data de 30.10.2004 în suma de lei, din care TVA în sumă de lei, reprezentând servicii turistice realizate pentru distribuitori, nu reprezintă servicii de promovare a produselor și mărcii societății contestatoare, fapt pentru care în mod legal organele de inspecție fiscală nu au dat drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă pe factura respectivă.

Afirmația societății că “serviciile au reprezentat costuri ale unei acțiuni de promovare organizată de furnizor către o serie întreagă de clienți ai produselor vândute de B SA”, aceasta nu este relevantă și nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei întrucât cheltuielile înscrise pe factură au reprezentat servicii turistice realizate pentru distribuitori și nu servicii de promovare a produselor societății contestatoare, deci taxa pe valoarea adăugată din această factură nu este deductibilă întrucât serviciile turistice nu sunt aferente realizării de către societate a operațiunilor taxabile.

În consecință, urmează a se respinge contestația ca neîntemeiată pentru acest capăt de cerere.

4. Referitor la suma de lei reprezentând TVA, la suma de lei reprezentând accesoriile aferente, la suma de lei reprezentând impozit pe veniturile din dobânzi și la suma de lei reprezentând accesoriile aferente,

cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală se poate pronunța pe fond asupra acestor capete de cerere în condițiile în care contestația nu este motivată.

În fapt, prin decizia de impunere nr./13.10.2008, emisă în baza raportului de inspecție fiscală nr./10.10.2008, organele de inspecție fiscală au stabilit obligații suplimentare de plată în sarcina societății suma totală de lei reprezentând TVA, impozit pe veniturile din dobânzi și accesoriile aferente.

Din obligațiile suplimentare de plată stabilite de organele de inspecție fiscală, prin contestația formulată împotriva deciziei de impunere nr./13.10.2008, SC B SA nu și-a motivat capetele de cerere pentru suma totală de lei reprezentând TVA, impozit pe veniturile din dobânzi și accesoriile aferente.

În drept, art.206 alin.1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 republicată privind Codul de procedură fiscală prevede :

"Forma și conținutul contestației :

Contestația se formulează în scris și va cuprinde : [...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;"

iar pct.12.1 lit.b) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată stipulează “

“Contestația poate fi respinsă ca : [...]

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse soluționării; [...]"

Având în vedere cele reținute mai sus, faptul că societatea nu aduce nici un argument cu privire la cuantumul debitului stabilit suplimentar de plată și a accesoriilor aferente care să fie justificat cu documente și motivat pe bază de dispoziție legală prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală, data de la care au fost calculate dobânzile și penalitățile de întârziere, numărul de zile de întârziere și cota de dobânzi și penalități aplicată, urmează a se respinge ca nemotivată contestația pentru acest capăt de cerere.

5. Referitor la dispoziția de măsuri nr./13.10.2008 emise de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili,

cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor are competența materială de a soluționa acest capăt de cerere în condițiile în care dispoziția de măsuri privește diminuarea pierderilor fiscale înregistrată la 31.12.2004 și nu cuprind stabilirea de impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, precum și accesorii ale acestora.

În fapt, prin dispoziția de măsuri nr./13.10.2008 organele fiscale au dispus măsura diminuării pierderii fiscale înregistrate la 31.12.2004, întrucât societatea a înregistrat în evidențele contabile cheltuieli deductibile fiscal pentru care nu a putut dovedi realitatea, oportunitatea și necesitatea efectuării cheltuielilor prin specificul activității desfășurate.

În drept, potrivit art.209 alin.2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 republicată privind Codul de procedura fiscală :

“Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente”,

coroborat cu pct.5.2 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, care prevede că :

“Alte acte administrative fiscale pot fi: dispoziția de măsuri, decizia privind stabilirea răspunderii reglementată de art. 28 din Codul de procedură fiscală, republicat, notele de compensare, înștiințări de plată, procesul-verbal privind calculul dobânzilor convenite contribuabilului etc.”

Întrucât dispoziția de măsuri nr./13.10.2008 nu vizează stabilirea de obligații fiscale în sarcina societății, ci diminuarea pierderii fiscale înregistrate de societate în anul fiscal 2004, fapt pentru care aceasta nu are caracterul unui titlu de creanță fiscală, se reține că soluționarea contestației pentru acest capăt de cerere intra în competența organelor fiscale emitente ale actului administrativ contestat, Direcția generală de soluționare a contestațiilor neavând competența de soluționare a dispoziției de măsuri emisă de organele Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili.

Prin urmare, pentru acest capăt de cerere dosarul privind contestația formulată de SC B SA, va fi transmis spre competența soluționare Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili, în calitate de emitent al dispoziției de măsuri nr.1/13.10.2008.

Pentru considerentele reținute și în temeiul art.7 pct.12 lit.a), art.71 alin.1) și art.145 alin.3) lit.a) din Legea nr.571/2003, Cap.I pct.1.1 din Ordinul ministrului finanțelor publice nr.281/2004, pct.5.2 și pct.12.1 lit.b) din OPANAF nr.519/2005 coroborat cu art.91 alin.1), art.95, art.206 alin.1), art.209 alin.2) și art.216 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 republicată privind Codul de procedura fiscală, se

DECIDE

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate de SC B SA pentru suma de lei reprezentând :

- impozit pe veniturile din dividende personae fizice,
- majorări de întârziere aferente,
- penalități de întârziere aferente,
- TVA.

2. Respingerea ca nemotivată a contestației pentru suma totală de lei reprezentând :

- TVA,
- majorări de întârziere aferente,
- impozit pe veniturile din dobânzi,
- majorări de întârziere aferente.

3. In ceea ce privește Dispoziția de măsuri nr./13.10.2008, dosarul cauzei va fi transmis Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili spre competența soluționare a acestui capăt de cerere, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor neavând competența materială de soluționare.

Prezenta decizie poate fi atacata la Curtea de Apel, in termen de 6 luni de la data comunicarii.